

Unutulmuşluk Tohumları

– kul mehmet · 30 Temmuz 2013

Şöyle sofaya oturak bazen düşünürüz ya çayımızı yudumlar iken. Unuturuz bazen her şeyi ama her şey gelip geçici olduğunu. Hayatta her insanın kendine göre bir hayat hikâyesi olduğunu, herkesin bu hayat hikâyesi içinde kendi eli ile bile bile isteye isteye küskünlükleri, umutsuz küf kokan beklentileri, gerçekleşmeyecek olan hayal kırıklıklarını, anlamsız duygudan bir eser olmayan benlik duygu cadde ve sokaklarını çıkmazlarını kendimizin kurduğunu, bu çıkmaz sokaklarda caddelerde bocalamalarımızla pişmanlıklarımızla yok oluşun içinde düğümlenip kalan isyanlarımızla öfkelerimizin muson yağmurları ile yok edecek olacak olan çizgisin kendi seçimimizle oluşturduğumuzu unuttur gideriz.. Bir gün hayattan kendi adımıza beğenerek seçerek kabullendiklerimizin çırılçıplak soyduğumuzda her şeyin kısacık bir dar karanlık geçitten ibaret olduğunu göreceğiz. Ama ne zaman? Nasıl mı? Unutmayı unutmadığımız zaman. Kendi seçimimizle seçtiklerimiz yüzünden başkalarını suçlamadan, başkalarının seçimini hor görmeden ve aşağılamadan önce.

Bunca yıllardır bitmeyen yaşla başlayan yeni günlerimiz unutmanın hatanın bizde olduğu gerçeğini bilemediğimiz için ufukta neşe ile doğan seher ışığı ya da gün batımı bu nedenle bize bir güzellik sunamıyor. Aslında sunuyor hiç kimseyi ayırmadan karşısına geçeni sınıf ırk ayırım zengin fakir ayrımı yapmadan aydınlatıyor ama bunu bilene, suçluyu gün batımındaki bizi ısıtmayan üzerimize doğmadığını sandığımız gün batımında değil de unuttuğumuz şeylerin karanlığında kaldığımız içindir. Hatırlamak gerekir herkesi dostumuzu akrabamızı arkadaşımızı.... Yüreklere bıraktığımız derin yanık yaralarının duyurduğu acıyı paylaşmadan merhem olmadan özür dilemeden, sofada oturarak rahat ağız tadı ile bir çay içmemiz pekte mümkün olmayacaktır. Unuttuklarımızla bütünleşiyor olmalı, gidip de dönmeyene ilişkin acısını telafi etmenin yolunu bulmalıyız. Bunca yıllık ile yalnızlıktan hasret ve hicrandan sonra insanımız iman yeniden kendine dönüyor kendini arıyor, özünü arıyor, yabancılaşmadan ızdırabını anlayarak imansızlığın gönüllerde ve yaşamdan açtığı onulmaz yaraları görerek yaşayarak imanı görerek kalbine hayatına ruhuna kalkan yaparak bunca yıllık yalnızlık dan hasretten hicrandan kurtuluyor kurtulup kendini bulmaya çalışıyor Elhamdulillah. Selam ve dua ile

MEHMET ALUÇ

ANKARA-SİNCAN